# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Μαΐου 2005 *

Στην υπόθεση C-301/02 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 26 Αυγούστου 2002,

**Carmine Salvatore Tralli,** εκπροσωπούμενος από τον N. Pflüger, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα,** εκπροσωπούμενη από την V. Saintot και τον M. Benisch, επικουρούμενους από τον B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), S. von Bahr και K. Schiemann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 22ας Ιουνίου 2004,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Φεβρουαρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με την αναίρεσή του, ο C. S. Tralli ζητεί την εξαφάνιση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 2002, T-373/00, T-27/01, T-56/01 και T-69/01, Tralli κατά ΕΚΤ (Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-97 και II-453, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκαν οι προσφυγές του που απέβλεπαν στην ακύρωση σειράς πράξεων της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ).

## Το νομικό πλαίσιο

2 Το πρωτόκολλο για το καταστατικό του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και της ΕΚΤ, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη ΕΚ (στο εξής: καταστατικό του ΕΣΚΤ), περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις εξής διατάξεις:

«Άρθρο 12

[...]

12.3. Το διοικητικό συμβούλιο θεσπίζει εσωτερικό κανονισμό, ο οποίος καθορίζει την εσωτερική οργάνωση της ΕΚΤ και των οργάνων λήψεως αποφάσεων.

[...]

Άρθρο 36

Προσωπικό

36.1. Το διοικητικό συμβούλιο, μετά από πρόταση της εκτελεστικής επιτροπής, καθορίζει τους όρους απασχολήσεως του προσωπικού της ΕΚΤ.

[...]»

3 Δυνάμει του άρθρου 36.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ το διοικητικό συμβούλιο ενέκρινε, στις 31 Μαρτίου 1999, τροποποίηση της αποφάσεως της 9ης Ιουνίου 1998 σχετικά με την έγκριση των όρων απασχολήσεως του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΕ L 125, σ. 32, στο εξής: όροι απασχολήσεως). Οι εν λόγω όροι απασχολήσεως, ως είχαν κατά τον χρόνο εφαρμογής τους επί των επίδικων περιστατικών, προβλέπουν, μεταξύ άλλων:

«9. (α) Οι εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της διέπονται από τις συμβάσεις εργασίας που συνάπτονται σύμφωνα με τους παρόντες όρους απασχολήσεως. Οι κανόνες για θέματα προσωπικού, οι οποίοι θεσπίζονται από την εκτελεστική επιτροπή, καθορίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής των εν λόγω όρων απασχολήσεως.

[...]

10. (α) Οι συμβάσεις εργασίας μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της έχουν τη μορφή επιστολών προσλήψεως που προσυπογράφονται από τους υπαλλήλους [...].

(β) Οι προσλήψεις μπορούν να συνοδεύονται από δοκιμαστική περίοδο όπως προβλέπουν οι κανόνες για θέματα προσωπικού. Η περίοδος δοκιμασίας ουδέποτε δύναται να υπερβεί τους δώδεκα μήνες.

11. (α) Η ΕΚΤ δύναται να καταγγέλλει τις συναφθείσες με τους υπαλλήλους της συμβάσεις, με αιτιολογημένη απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στους κανόνες για θέματα προσωπικού και για τους ακόλουθους λόγους:

(i) Σε περίπτωση επίμονης επαγγελματικής ανεπάρκειας, [...].

[...]

41. Τα μέλη του προσωπικού, τηρώντας τη διαδικασία που προβλέπεται στους κανόνες για θέματα προσωπικού, μπορούν να υποβάλλουν στη διοίκηση προς εξέταση, κατά το προ της ασκήσεως προσφυγής στάδιο, παράπονα και ενστάσεις, τις οποίες η διοίκηση εξετάζει με γνώμονα τη συνοχή των πράξεων που εκδίδονται σε κάθε ατομική περίπτωση στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού και των όρων απασχολήσεως στην ΕΚΤ. Τα μέλη του προσωπικού, τα οποία δεν μένουν ικανοποιημένα από την έκβαση της διοικητικής εξετάσεως προ της ασκήσεως προσφυγής, μπορούν να κινήσουν τη διαδικασία ενστάσεων που προβλέπουν οι κανόνες για θέματα προσωπικού.

Οι ως άνω διαδικασίες δεν μπορούν να εφαρμοστούν προς αμφισβήτηση του κύρους:

[...]

(iii) των αποφάσεων περί μη μονιμοποιήσεως δοκίμου υπαλλήλου.

42. Κατόπιν εξαντλήσεως των διαθέσιμων εσωτερικών διαδικασιών, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο για κάθε διαφορά μεταξύ της ΕΚΤ και μέλους ή πρώην μέλους του προσωπικού της στο οποίο έχουν εφαρμογή οι παρόντες όροι απασχολήσεως.

Η αρμοδιότητα αυτή περιορίζεται στην εξέταση της νομιμότητας του μέτρου ή της αποφάσεως, εκτός εάν η διαφορά είναι οικονομικής φύσεως, οπότε το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας.»

4 Βάσει του άρθρου 12.3 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, το διοικητικό συμβούλιο εξέδωσε, το 1999, τον εσωτερικό κανονισμό της ΕΚΤ (ΕΕ L 125, σ. 34, διορθωτικό ΕΕ 2000, L 273, σ. 40, στο εξής: εσωτερικός κανονισμός). Υπό τον τίτλο «όροι απασχόλησης», το άρθρο 21 του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«21.1. Οι σχέσεις απασχόλησης [εργασιακές σχέσεις] μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της καθορίζονται στους όρους απασχόλησης και στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης [τους κανόνες για θέματα προσωπικού].

21.2. Οι όροι απασχόλησης εγκρίνονται και τροποποιούνται από το διοικητικό συμβούλιο, έπειτα από πρόταση της εκτελεστικής επιτροπής. Ζητείται η γνώμη του γενικού συμβουλίου, σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στον παρόντα εσωτερικό κανονισμό.

21.3. Οι όροι απασχόλησης εφαρμόζονται μέσω του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης [των κανόνων για θέματα προσωπικού] ο οποίος εγκρίνεται και τροποποιείται [οι οποίοι εγκρίνονται και τροποποιούνται] από την εκτελεστική επιτροπή.

21.4. Η επιτροπή προσωπικού δίνει τη γνώμη της πριν από την έγκριση νέων όρων απασχόλησης ή κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης [νέων κανόνων για θέματα προσωπικού]. Η γνώμη της υποβάλλεται στο διοικητικό συμβούλιο ή στην εκτελεστική επιτροπή.»

5 Βάσει του άρθρου 21.3 του εσωτερικού κανονισμού της ΕΚΤ και του άρθρου 9, στοιχείο α΄, των όρων απασχολήσεως, η εκτελεστική επιτροπή της ΕΚΤ εξέδωσε τους «European Central Bank Staff Rules» (στο εξής: κανόνες για θέματα προσωπικού), οι οποίοι ορίζουν, μεταξύ άλλων:

«2.1 Δοκιμαστική περίοδος

Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου 10, στοιχείο β΄, των όρων απασχολήσεως έχουν ως ακολούθως:

2.1.1 Οι προσλήψεις συνοδεύονται από δοκιμαστική περίοδο τριών μηνών, εκτός εάν η εκτελεστική επιτροπή απαλλάξει από τη δοκιμαστική υπηρεσία. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η εκτελεστική επιτροπή μπορεί να ορίσει δοκιμαστική περίοδο άνω των τριών μηνών, σύμφωνα με το σημείο 2.1.2, στοιχείο α΄, κατωτέρω.

[...]

2.1.2 Όταν, κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου, ο ενδιαφερόμενος κωλύεται να ασκήσει τα καθήκοντά του λόγω ασθενείας, ατυχήματος, αδείας μητρότητας ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, ειδικής αδείας, επί χρονικό διάστημα άνω του μηνός, η εκτελεστική επιτροπή μπορεί να παρατείνει τη δοκιμαστική περίοδο κατά το αντίστοιχο διάστημα.

Εξάλλου, η εκτελεστική επιτροπή μπορεί, σε εξαιρετικές περιπτώσεις:

α) να παρατείνει τη δοκιμαστική περίοδο μέχρι τη συμπλήρωση δώδεκα μηνών κατ' ανώτατο όριο· ή

β) να παρατείνει τη δοκιμαστική περίοδο μέχρι τη συμπλήρωση συνολικής διάρκειας δώδεκα μηνών κατ' ανώτατο όριο, με τοποθέτηση του ενδιαφερομένου σε άλλη θέση.

2.1.3 Κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου, η εκτελεστική επιτροπή μπορεί να καταγγείλει τη σύμβαση, με προειδοποίηση ενός μηνός, σε περίπτωση επαγγελματικής ανικανότητας ή ανεπάρκειας του ενδιαφερομένου.»

6 Με την απόφαση ΕΚΤ/1999/7 (1999/811/ΕΚ), της 12ης Οκτωβρίου 1999, η ΕΚΤ θέσπισε, βάσει των άρθρων 8 και 24 του εσωτερικού κανονισμού, τον εσωτερικό κανονισμό της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ (ΕΕ L 314, σ. 34).

7 Με την εν λόγω απόφαση κρίθηκε «απαραίτητη η θέσπιση [...] ενός καθεστώτος μεταβίβασης εξουσιών, [...] σύμφωνα με την αρχή της συλλογικής ευθύνης της εκτελεστικής επιτροπής».

8 Η απόφαση αυτή προβλέπει ιδίως:

«Άρθρο 1

Συμπληρωματικός χαρακτήρας της παρούσας απόφασης

Η παρούσα απόφαση συμπληρώνει τον εσωτερικό κανονισμό της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Η έννοια των όρων στην παρούσα απόφαση είναι η ίδια όπως στον εσωτερικό κανονισμό της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

[...]

Άρθρο 5

Μεταβίβαση εξουσιών

1. Η εκτελεστική επιτροπή δύναται να εξουσιοδοτεί ένα ή περισσότερα από τα μέλη της να λαμβάνουν, για λογαριασμό της και με την ευθύνη της, σαφώς προσδιορισμένα μέτρα στον τομέα της διαχείρισης και της διοίκησης, στα οποία συμπεριλαμβάνονται προπαρασκευαστικές πράξεις απόφασης που πρόκειται να λάβουν συλλογικά τα μέλη της εκτελεστικής επιτροπής σε κάποια μεταγενέστερη χρονική στιγμή και πράξεις για την εφαρμογή οριστικών αποφάσεων που έχει λάβει η εκτελεστική επιτροπή.

2. Η εκτελεστική επιτροπή δύναται εξάλλου, με την έγκριση του προέδρου, να ζητεί από ένα ή περισσότερα από τα μέλη της να εκδίδει(ουν): α) το οριστικό κείμενο οιασδήποτε πράξης, όπως ορίζεται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, υπό την προϋπόθεση ότι το ουσιαστικό περιεχόμενο της εν λόγω πράξης έχει ήδη προκαθοριστεί στο πλαίσιο συζητήσεων, ή/και β) οριστικές αποφάσεις, στις περιπτώσεις που η σχετική μεταβίβαση εξουσιών αφορά περιορισμένες και σαφώς προσδιορισμένες εκτελεστικές εξουσίες, η άσκηση των οποίων υπόκειται σε αυστηρό έλεγχο, με βάση αντικειμενικά κριτήρια που θεσπίζει η εκτελεστική επιτροπή.

3. Οι εξουσιοδοτήσεις και οι αποφάσεις που εγκρίνονται σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, καταχωρούνται στην περίληψη των εργασιών των συνεδριάσεων της εκτελεστικής επιτροπής.

4. Οι εξουσίες που μεταβιβάζονται κατ' αυτόν τον τρόπο δύνανται να αποτελέσουν αντικείμενο περαιτέρω μεταβίβασης μόνο υπό την προϋπόθεση ότι η σχετική απόφαση περιέχει ειδική διάταξη για τον σκοπό αυτόν.

[...]»

## Ιστορικό της διαφοράς

9 Στις 10 Μαρτίου 2000, η ΕΚΤ δημοσίευσε ανακοίνωση κενής θέσεως φύλακα του οποίου τα καθήκοντα θα περιελάμβαναν, κατά βάση, την επιτήρηση των εισόδων του κτιρίου της ΕΚΤ και τη διενέργεια ελέγχων ασφαλείας κατά την υποδοχή των επισκεπτών.

10 Με επιστολή της 20ής Ιουνίου 2000, ο αναιρεσείων προσλήφθηκε στη θέση αυτή από την 1η Ιουλίου 2000. Με την εν λόγω επιστολή προσλήψεως, διευκρινιζόταν ότι η σύμβαση εργασίας του ενδιαφερομένου διεπόταν από τους όρους απασχολήσεως και τους κανόνες για θέματα προσωπικού και ότι υπέκειτο σε δοκιμαστική περίοδο τριών μηνών.

11 Στις 21 Αυγούστου 2000, ο ιεραρχικός προϊστάμενος του αναιρεσείοντος τον πληροφόρησε, σε συνέντευξη, ότι η επαγγελματική του απόδοση δεν ανταποκρίνεται στο απαιτούμενο για τη θέση επίπεδο.

12 Η επαγγελματική απόδοση του αναιρεσείοντος αποτέλεσε επίσης αντικείμενο συνεντεύξεως την 1η Σεπτεμβρίου 2000 μεταξύ του ιδίου, του ιεραρχικώς προϊσταμένου του και δύο άλλων συνεργατών, μεταξύ των οποίων ο συντονιστής ασφαλείας στην ΕΚΤ.

13 Στις 8 Σεπτεμβρίου 2000, ο αναιρεσείων έλαβε αντίγραφο υπηρεσιακού σημειώματος με το οποίο ο συντονιστής ασφαλείας στην ΕΚΤ ζητούσε από τον ιεραρχικώς προϊστάμενο του αναιρεσείοντος να παραταθεί η δοκιμαστική περίοδος του τελευταίου. Με το σημείωμα αυτό διευκρινιζόταν ότι η εν λόγω παράταση της δοκιμαστικής περιόδου ήταν επιβεβλημένη λόγω της ανεπαρκούς επαγγελματικής αποδόσεως του αναιρεσείοντος και προκειμένου να του παρασχεθεί η δυνατότητα περαιτέρω καταρτίσεως επί των κυρίων καθηκόντων του καθώς και επί του συστήματος ασφαλείας της ΕΚΤ. Σύμφωνα με το σημείωμα, ο αναιρεσείων επιβεβαίωσε τη βούλησή του να μετάσχει στην εν λόγω κατάρτιση και να

αποδεχθεί παράταση της δοκιμαστικής του περιόδου μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2000. Ο αναιρεσείων βεβαίωσε εγγράφως επί του εν λόγω σημειώματος ότι έλαβε γνώση.

14 Στις 18 Σεπτεμβρίου 2000, η ΕΚΤ γνωστοποίησε με επιστολή στον αναιρεσείοντα την απόφαση περί παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου του μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000 (στο εξής: απόφαση περί παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου). Ο αναιρεσείων έλαβε επίσης γνώση του γεγονότος ότι απόφαση περί μονιμοποιήσεώς του θα εξηρτάτο από επίπεδο της επαγγελματικής του αποδόσεως κατά τη διάρκεια της εν λόγω παρατάσεως.

15 Με επιστολή της 29ης Νοεμβρίου 2000, κοινοποιηθείσα αυθημερόν στον αναιρεσείοντα, την οποίαν υπέγραφαν ο γενικός διευθυντής διοικήσεως και προσωπικού καθώς και ο προϊστάμενος του τμήματος αναπτύξεως του προσωπικού, ο αναιρεσείων έλαβε γνώση της αποφάσεως της εκτελεστικής επιτροπής να λυθεί η σύμβασή του στις 31 Δεκεμβρίου 2000 (στο εξής: απόφαση περί απολύσεως). Η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής ήταν το γεγονός ότι η επαγγελματική απόδοση του αναιρεσείοντος δεν βελτιώθηκε ούτε κατά τη διάρκεια της παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου, ώστε να πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις της εν λόγω θέσεως. Ειδικότερα, ο αναιρεσείων εμφάνισε ελλείψεις κατά την εφαρμογή του συστήματος ασφαλείας της ΕΚΤ και την τήρηση των διοικητικών και οργανωτικών κανόνων και διαδικασιών της εργασίας.

## Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

16 Με δικόγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 2000, ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση Τ-373/00), με αίτημα, ιδίως, την ακύρωση της αποφάσεως περί απολύσεως.

17 Πέραν αυτού, ο νυν αναιρεσείων άσκησε τρεις ακόμη προσφυγές, ζητώντας από το Πρωτοδικείο, ιδίως:

— να ακυρώσει την απόφαση του προέδρου της ΕΚΤ περί απορρίψεως της ενστάσεώς του κατά της αποφάσεως περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας (υπόθεση Τ-27/01)·

— να διαπιστώσει ότι ο πρόεδρος της ΕΚΤ παρανόμως παρέλειψε να αποφανθεί επί της αιτήσεώς του για επανεξέταση της αποφάσεως περί απολύσεως (υπόθεση Τ-56/01) και

— να ακυρώσει την απόφαση του προέδρου της ΕΚΤ που απέρριψε την ένστασή του κατά της αποφάσεως περί απολύσεως (υπόθεση Τ-69/01).

18 Με διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 2002, διατάχθηκε η συνεκδίκαση των προσφυγών αυτών προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας. Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο διέταξε τη συνεκδίκαση των εν λόγω προσφυγών προς έκδοση κοινής αποφάσεως, απέρριψε την προσφυγή στην υπόθεση Τ-373/00 και αποφάνθηκε ότι παρείλκε η έκδοση αποφάσεως επί των υποθέσεων Τ-27/01, Τ-56/01 και Τ-69/01.

19 Με την ίδια απόφαση, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι, στην υπόθεση Τ-373/00, κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα, στις δε υποθέσεις Τ-27/01, Τ-56/01 και Τ-69/01 ο νυν αναιρεσείων θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και ένα τρίτο των εξόδων της ΕΚΤ.

## Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

20 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επί της ουσίας την προσφυγή στην υπόθεση Τ-373/00, με το σκεπτικό, πρώτον, ότι η ένσταση του νυν αναιρεσείοντος περί παρανόμου των κανόνων της ΕΚΤ, οι οποίοι διέπουν τη μεταβίβαση αρμοδιοτήτων στον τομέα της διαχειρίσεως προσωπικού, δεν είναι βάσιμη. Το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε την εκτίμηση του ως ακολούθως:

«43 Κατά τον προσφεύγοντα, οι κανόνες για θέματα προσωπικού στερούνται νόμιμης βάσεως. Ειδικότερα, αφορούν το νομικό καθεστώς του προσωπικού της ΕΚΤ και, επομένως, θα έπρεπε να εκδοθούν, δυνάμει του άρθρου 36.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, από το διοικητικό συμβούλιο μετά από πρόταση της εκτελεστικής επιτροπής και όχι από την εκτελεστική επιτροπή η οποία εστερείτο σχετικής αρμοδιότητας.

44 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εξεδόθη η απόφαση Χ κατά ΕΚΤ [απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Οκτωβρίου 2001, Τ-333/99, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-199 και II-921· Συλλογή 2001, σ. II-3021] [...], το Πρωτοδικείο επελήφθη ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας η οποία είχε το ίδιο αντικείμενο με την προβαλλομένη εν προκειμένω από τον προσφεύγοντα. Με την εν λόγω απόφαση το Πρωτοδικείο έκρινε, κατ' ουσίαν, στις σκέψεις 96 έως 109, ότι οι κανόνες για θέματα προσωπικού δεν πάσχουν την προσαπτόμενη από τον προσφεύγοντα παρανομία, ιδίως εφόσον, με το άρθρο 21.3 του εσωτερικού κανονισμού της ΕΚΤ, το διοικητικό συμβούλιο μετεβίβασε στην εκτελεστική επιτροπή την εξουσία να ορίζει τους όρους εκτελέσεως των όρων απασχολήσεως, ήτοι τους κανόνες για θέματα προσωπικού.»

21 Το Πρωτοδικείο έκρινε, δεύτερον, ότι ο προβαλλόμενος από τον νυν αναιρεσείοντα λόγος ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παραβίαση των όρων απασχολήσεως και των κανόνων για θέματα προσωπικού, καθώς και της αρχής της αναλογικότητας, είναι επίσης αβάσιμος.

22 Το Πρωτοδικείο επεσήμανε, εκ προοιμίου, ότι ο λόγος αυτός περιλαμβάνει δύο σκέλη, ήτοι στρέφεται, αφενός, κατά της αποφάσεως περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας και, αφετέρου, κατά της αποφάσεως περί απολύσεως. Ακολούθως εξέτασε τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των δύο σκελών του λόγου αυτού.

23 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, πρώτον, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας ελήφθη σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω. Έκρινε, δεύτερον, με τις σκέψεις 51 και 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ΕΚΤ μπορούσε να παρατείνει την εν λόγω περίοδο δοκιμαστικής υπηρεσίας. Επεσήμανε, τρίτον, με τις σκέψεις 56 και 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η ΕΚΤ ορθώς υπέλαβε ότι συνέτρεχαν εξαιρετικές συνθήκες, κατά την έννοια του άρθρου 2.1.2, δεύτερο εδάφιο, των κανόνων για θέματα προσωπικού, οι οποίες επέτρεπαν παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας. Όσον αφορά την απόφαση περί απολύσεως, το Πρωτοδικείο επεσήμανε, πρώτον, με τις σκέψεις 65 και 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο προσφεύγων εγνώριζε τις διατυπωθείσες αιτιάσεις όσον αφορά την επάρκεια των επαγγελματικών του γνώσεων και της επαγγελματικής του αποδόσεως. Το Πρωτοδικείο τόνισε, δεύτερον, με τη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί ότι στον προσφεύγοντα δεν δόθηκε η δυνατότητα να συμπληρώσει τη δοκιμαστική του περίοδο υπό κανονικές συνθήκες. Το Πρωτοδικείο δέχθηκε, τρίτον, με τη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν ήταν δυνατό να προσαφθεί στην ΕΚΤ ότι, με την καταγγελία της συμβάσεως του προσφεύγοντος, προσέβαλε τα δικαιώματά του.

24 Τέλος, το Πρωτοδικείο καταδίκασε τον προσφεύγοντα να φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και το ένα τρίτο των εξόδων της ΕΚΤ, στις υποθέσεις Τ-27/01, Τ-56/01 και Τ-69/01, με το ακόλουθο σκεπτικό:

«99 Το Πρωτοδικείο κρίνει, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, ότι από το άρθρο 41, (iii), των όρων απασχολήσεως προκύπτει αναμφισβητήτως ότι οι αποφάσεις περί παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου και περί απολύσεως διαρκούσης της δοκιμαστικής περιόδου δεν μπορούν να αποτελέ-

σουν αντικείμενο διοικητικής επανεξετάσεως προ της ασκήσεως προσφυγής, ούτε ενστάσεως. Πράγματι, οι δύο αυτές αποφάσεις είναι «περί μη μονιμοποιήσεως δοκίμου υπαλλήλου» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

100 Επομένως, η άσκηση των προσφυγών στις υποθέσεις Τ-27/01 και Τ-69/01 προκάλεσαν στην καθής έξοδα χωρίς εύλογη αιτία.

101 Όσον αφορά την υπόθεση Τ-56/01, της οποίας το εισαγωγικό δικόγραφο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Μαρτίου 2001, επιβάλλεται η επισήμανση ότι ο προσφεύγων άσκησε την εν λόγω προσφυγή κατά παραλείψεως διότι δεν δόθηκε απάντηση στην ένσταση της 5ης Φεβρουαρίου 2000, ενώ, αφενός, δυνάμει του άρθρου 8.2.1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως του προσωπικού, η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με σιωπηρή απόφαση εκδοθείσα ένα μήνα μετά την υποβολή της ενστάσεως και, αφετέρου, ο πρόεδρος της ΕΚΤ απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος στις 12 Μαρτίου 2001.

102 Κατά συνέπεια, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί εάν η προσφυγή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη επειδή, προ της ασκήσεως προσφυγής κατά παραλείψεως, δεν ζητήθηκε από το όργανο να ενεργήσει, είναι αληθές ότι, κατά τη στιγμή της ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση Τ-56/01 ή, τουλάχιστον, κατά τις αμέσως επακολουθήσασες ημέρες, ο προσφεύγων εγνώριζε ότι η καθής είχε λάβει θέση κατά την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Ωστόσο, αυτός δεν προέβη στις ενδεδειγμένες ενέργειες ώστε να αποτραπεί η χωρίς εύλογη αιτία πρόκληση εξόδων στην καθής ένεκα της προσφυγής αυτής.

103 Κατά συνέπεια, αντί να καταδικαστεί η καθής στα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος, όπως αυτός ζητεί, πρέπει να καταδικαστεί ο προσφεύγων στο ένα τρίτο των εξόδων της καθής στις υποθέσεις Τ-27/01, Τ-56/01 και Τ-69/01.»

**Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου**

25 Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να ακυρώσει τις αποφάσεις της ΕΚΤ περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας και περί απολύσεως·

— να υποχρεώσει την ΕΚΤ να του καταβάλει, πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2000, τον βασικό του μισθό, ανερχόμενο σε 32 304 ευρώ ετησίως, προσαυξημένο με τα επιδόματα και τα λοιπά μισθολογικά συμπληρώματα που προβλέπουν οι όροι απασχολήσεως·

— να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

26 Η ΕΚΤ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

## Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

27 Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως.

*Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως που αφορά τους κανόνες περί μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Με τον πρώτο αυτό λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας, με τις σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την ένσταση περί παρανόμου σχετικά με τα άρθρα 2.1.2, δεύτερο εδάφιο, και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού, διέπραξε νομικά σφάλματα. Ο αναιρεσείων θεμελιώνει τον λόγο αυτόν, κατά βάση, στα ακόλουθα επιχειρήματα.

29 Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται, πρώτον, ότι από το άρθρο 36.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ προκύπτει ότι η εκτελεστική επιτροπή της ΕΚΤ δεν έχει αρμοδιότητα να ορίζει το νομικό καθεστώς του προσωπικού και ότι η εν λόγω αρμοδιότητα ανήκει στο διοικητικό συμβούλιο.

30 Δεύτερον, σύμφωνα με τον αναιρεσείοντα, το άρθρο 12.3 του καταστατικού του ΕΣΚΤ δεν επιτρέπει στο διοικητικό συμβούλιο να μεταβιβάζει στην εκτελεστική επιτροπή αρμοδιότητες που αφορούν το προσωπικό.

31 Συναφώς, προσθέτει ότι το διοικητικό συμβούλιο, ακόμη και αν μπορούσε να μεταβιβάζει στην εκτελεστική επιτροπή την αρμοδιότητα να ορίζει το νομικό καθεστώς του προσωπικού, θα έπρεπε να το πράξει ρητώς. Το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε το επιχείρημα αυτό, αλλά συνήγαγε την ύπαρξη σιωπηρής μεταβιβάσεως στο πλαίσιο του άρθρου 21.3 του εσωτερικού κανονισμού.

32 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει επίσης ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως ερμήνευσε τη νομολογία σχετικά με το άρθρο 110 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ) το οποίο αφορά τη μεταβίβαση εξουσιών στο πλαίσιο της κοινοτικής δημόσιας διοικήσεως, δεχόμενο, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το διοικητικό συμβούλιο μπορούσε να μεταβιβάζει στην εκτελεστική επιτροπή την εξουσία να θεσπίζει τους κανόνες για θέματα προσωπικού. Τέλος, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση παραβιάζει την «αρχή της θεσμικής ισορροπίας», στο μέτρο που το Πρωτοδικείο δέχθηκε κατά διακριτική ευχέρεια μεταβίβαση εξουσιών προς όργανα διαφορετικά από αυτά που προβλέπει το πρωτογενές δίκαιο.

33 Τρίτον, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι η εκτελεστική επιτροπή, θεσπίζοντας τα άρθρα 2.1.2 και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού, παρέβη το άρθρο 21.3 του εσωτερικού κανονισμού, εφόσον δεν πρόκειται για απλά μέτρα εκτελέσεως των όρων απασχολήσεως, αλλά για γνήσιους αυτοτελείς κανόνες. Συγκεκριμένα, το εν λόγω άρθρο 2.1.2 επιτρέπει μονομερή παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας, η δυνατότητα δε αυτή υπερβαίνει το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 10, στοιχείο β', των όρων απασχολήσεως.

34 Ο αναιρεσείων προσθέτει συναφώς ότι το ως άνω άρθρο 2.1.3 θεσπίζει λόγο απολύσεως κατά την προαναφερθείσα περίοδο, αντλούμενο από την μη προσήκουσα συμπεριφορά ή απόδοση του μισθωτού, ο οποίος αφίσταται από τον προβλεπόμενο με το άρθρο 11, στοιχείο α', i, των όρων απασχολήσεως.

35 Η ΕΚΤ διατείνεται ότι καμία από τις εκτιμήσεις του αναιρεσείοντος, στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου επιχειρήματος, δεν είναι λυσιτελής ή βάσιμη. Επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που αφορά την εφαρμογή του άρθρου 110 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, τα θεσμικά όργανα δύνανται να θεσπίζουν γενικές εκτελεστικές διατάξεις, υπό τον όρο να μην περιορίζουν το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Εξάλλου, η εκ μέρους του διοικητικού συμβουλίου ανάθεση ορισμένων αρμοδιοτήτων στην εκτελεστική επιτροπή συνάδει προς την αρχή της θεσμικής ισορροπίας.

36 Η ΕΚΤ τονίζει ότι ο αναιρεσείων δεν διευκρινίζει το τμήμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά του οποίου βάλλει με το τρίτο επιχείρημα του. Εν πάση περιπτώσει, η επιχειρηματολογία αυτή δεν είναι βάσιμη. Συγκεκριμένα, τα άρθρα 2.1.2, δεύτερο εδάφιο, και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού αποτελούν μέτρα εφαρμογής του άρθρου 10, στοιχείο β', των όρων απασχολήσεως, οι οποίοι αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της συμβάσεως εργασίας. Εξάλλου, το άρθρο 11 των εν λόγω όρων απασχολήσεως δεν έχει εφαρμογή κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

37 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων επιδιώκει, κατ' ουσίαν, να αναγνωρισθεί ότι το Πρωτοδικείο κακώς αποφάνθηκε ότι το καθεστώς μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων για θέματα προσωπικού εντός της ΕΚΤ και η άσκηση των εν λόγω αρμοδιοτήτων από τα οικεία όργανά της είναι νόμιμα.

38 Συναφώς, επιβάλλεται εκ προοιμίου η επισήμανση ότι, δυνάμει των άρθρων 12.3 και 36.1 του πρωτοκόλλου για το καταστατικό του ΕΣΚΤ, στο διοικητικό συμβούλιο

παρασχέθηκε κανονιστική αρμοδιότητα για τη θέσπιση, αφενός, εσωτερικού κανονισμού με σκοπό τη ρύθμιση της εσωτερικής οργανώσεως της ΕΚΤ και των οργάνων της λήψεως αποφάσεων καθώς και, αφετέρου, του νομικού καθεστώτος του προσωπικού της ΕΚΤ.

39 Πρέπει να τονισθεί ότι οι κατ' αυτόν τον τρόπο ορισθείσες αρμοδιότητες οργανώσεως και διαχειρίσεως είναι αντίστοιχες προς τις ανατεθείσες σε άλλα θεσμικά όργανα και οργανισμούς που ιδρύθηκαν από το πρωτογενές δίκαιο (βλ., επί παραδείγματι, για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το άρθρο 218, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ).

40 Σύμφωνα με τις ως άνω εξουσιοδοτικές διατάξεις, το διοικητικό συμβούλιο θέσπισε τους όρους απασχολήσεως της ΕΚΤ. Οι τελευταίοι περιλαμβάνουν εξουσιοδότηση προς την εκτελεστική επιτροπή να ορίσει, με τους κανόνες για θέματα προσωπικού, τις γενικές λεπτομέρειες εφαρμογής των εν λόγω όρων απασχολήσεως.

41 Επί του ζητήματος εάν αυτό το σύστημα μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουνίου 1958, 9/56, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 174), οι ανατιθέμενες σε θεσμικό όργανο αρμοδιότητες περιλαμβάνουν τη δυνατότητα, τηρουμένων των επιταγών της Συνθήκης, μεταβιβάσεως ορισμένων εξουσιών που απορρέουν από τις εν λόγω αρμοδιότητες υπό τις προϋποθέσεις που αυτή ορίζει.

42 Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, μολονότι η συλλογιστική του Δικαστηρίου στην ως άνω υπόθεση αφορούσε τη μεταβίβαση εξουσιών, για την εφαρμογή

ορισμένων χρηματοδοτικών μηχανισμών, προς ιδιωτικού δικαίου οργανισμούς που διαθέτουν χωριστή νομική προσωπικότητα, κατά μείζονα λόγο, ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός δύναται να προβλέπει σύνολο μέτρων οργανώσεως και μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων προς όργανα λήψεως αποφάσεων εντός αυτού, ιδίως στον τομέα της διαχειρίσεως του προσωπικού του. Συγκεκριμένα, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο με τη σκέψη 34 της αποφάσεώς του της 14ης Οκτωβρίου 2004, C-409/02 P, Pflugradt κατά ΕΚΤ (δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή), ένας κοινοτικός οργανισμός επιφορτισμένος με αποστολή γενικού συμφέροντος είναι εξουσιοδοτημένος να προβλέπει, με κανονισμό, τις διατάξεις που έχουν εφαρμογή στο προσωπικό του.

43 Όσον αφορά τις προϋποθέσεις, οι οποίες πρέπει να τηρούνται στο πλαίσιο αυτών των μεταβιβάσεων αρμοδιοτήτων, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως διευκρίνισε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Meroni (βλ. σ. 189, 191, 193), κατ' αρχάς, η μεταβιβάζουσα αρχή δεν δύναται να μεταβιβάσει προς το όργανο, προς το οποίο γίνεται η μεταβίβαση, άλλες εξουσίες από αυτές που παραχωρήθηκαν στην ίδια. Ακολούθως, άσκηση των εξουσιών που μεταβιβάσθηκαν πρέπει να υπόκειται στις ίδιες προϋποθέσεις με αυτές στις οποίες θα υπέκειτο εάν η μεταβιβάζουσα αρχή τις ασκούσε απ' ευθείας, ιδίως ως προς τις απαιτήσεις αιτιολογίας και δημοσιότητας. Τέλος, η μεταβιβάζουσα αρχή, μολονότι δικαιούται να μεταβιβάσει τις εξουσίες της, πρέπει να λάβει ρητή απόφαση περί μεταβιβάσεως, η δε μεταβίβαση δεν μπορεί να αφορά παρά εξουσίες εκτελέσεως, επακριβώς καθορισμένες.

44 Όσον αφορά τις εντός της ΕΚΤ μεταβιβάσεις αρμοδιοτήτων επί θεμάτων προσωπικού και λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων του αναιρεσείοντος προς στήριξη του πρώτου του λόγου αναιρέσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι σχετικές διατάξεις της ΕΚΤ και το εύρος των οικείων μεταβιβάσεων συνάδουν πλήρως προς τις προϋποθέσεις που θέτει η απόφαση Meroni (βλ. τη σκέψη 41 της παρούσας αποφάσεως).

45 Συγκεκριμένα, όσον αφορά την απαιτούμενη ειδικότητα της μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων, επιβάλλεται η επισήμανση ότι το διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είναι αρμόδιο να ορίσει το νομικό καθεστώς του προσωπικού και, ιδίως, τους όρους απασχολήσεως, προέβλεψε ρητώς, με το άρθρο 21.3 του εσωτερικού του κανονισμού, ότι εναπόκειται στην εκτελεστική επιτροπή να ορίζει και να τροποποιεί τις λεπτομέρειες εφαρμογής των ως άνω όρων απασχολήσεως.

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα του αναιρεσείοντος το οποίο αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, της νομολογίας που αφορά την ερμηνεία του άρθρου 110 του ΚΥΚ δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 37 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Pflugradt κατά ΕΚΤ, κατά την άσκηση της εξουσίας τους προς εφαρμογήν των γενικών εκτελεστικών μέτρων που αφορούν το προσωπικό, τα διευθυντικά όργανα της ΕΚΤ ουδόλως ευρίσκονται σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη που γνωρίζουν τα διευθυντικά όργανα των άλλων κοινοτικών οργάνων και οργανισμών στις σχέσεις τους με τους υπαλλήλους. Σε αυτό το πλαίσιο και όσον αφορά την «αρχή της θεσμικής ισορροπίας» αρκεί η υπόμνηση ότι η εν λόγω αρχή εφαρμόζεται μόνον στις σχέσεις μεταξύ κοινοτικών οργάνων και οργανισμών (βλ., ιδίως, την απόφαση της 22ας Μαΐου 1990, C-70/88, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2041, σκέψεις 21 έως 23).

47 Επί του επιχειρήματος που αντλείται από την υπέρβαση, εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής, των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που της παρεχώρησε το διοικητικό συμβούλιο επιβάλλεται η παρατήρηση ότι τα άρθρα 2.1.2 και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού, που θέσπισε η εκτελεστική επιτροπή, προβλέπουν ορισμένες καταστάσεις δυνάμενες να προκύψουν κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας. Οι εν λόγω διατάξεις επιτρέπουν, ιδίως, αφενός, παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας και, αφετέρου, καταγγελία της συμβάσεως κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

48 Συναφώς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι τα άρθρα 2.1.2 και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού ευρίσκονται εντός των ορίων των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων οι οποίες ανατέθηκαν στην εκτελεστική επιτροπή με το άρθρο 21.3 του εσωτερικού κανονισμού. Αντιθέτως προς την επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος, οι ως άνω διατάξεις δεν αντιβαίνουν προς το άρθρο 10, στοιχείο β', των όρων απασχολήσεως, το οποίο ορίζει ότι η εκτελεστική επιτροπή μπορεί να προβλέψει περίοδο δοκιμαστικής υπηρεσίας, σύμφωνα με τους κανόνες για θέματα προσωπικού. Οι επίδικες διατάξεις δεν συνιστούν υπέρβαση του πλαισίου, το οποίο τέθηκε με το άρθρο 11, στοιχείο α', i, των όρων απασχολήσεως, όσον αφορά τις συνθήκες υπό τις οποίες η ΕΚΤ δύναται να καταγγείλει σύμβαση συναφθείσα με υπάλληλό της.

49 Ειδικότερα, όπως ορθώς τονίζει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 39 των προτάσεων του, η εκτελεστική επιτροπή, δεδομένου ότι έχει την εξουσία, δυνάμει του άρθρου 10, στοιχείο β', των όρων απασχολήσεως, να ορίζει τις λεπτομέρειες εκτελέσεως που αφορούν τη δοκιμαστική περίοδο, παρέμεινε εντός των ορίων των σχετικών αρμοδιοτήτων της προβλέποντας ότι, διαρκούσης της εν λόγω περιόδου κατά την οποία η απόδοση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου αποτελεί αντικείμενο ιδιαίτερης προσοχής, η σύμβαση μπορεί να καταγγελθεί «σε περίπτωση επαγγελματικής ανικανότητας ή ανεπάρκειας».

50 Πρέπει να προστεθεί ότι, όπως επεσήμανε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εκτελεστική επιτροπή, εφόσον δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση κατά τη δοκιμαστική περίοδο, πρέπει να έχει, κατά μείζονα λόγο, τη δυνατότητα να την παρατείνει μονομερώς διαρκούσης της εν λόγω περιόδου.

51 Κατά συνέπεια, το νομικό καθεστώς μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων για θέματα προσωπικού καθώς και η άσκηση των εν λόγω αρμοδιοτήτων από τα όργανα της ΕΚΤ είναι νόμιμα.

52 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάνθηκε ότι οι σχετικές διατάξεις της ΕΚΤ δεν είναι παράνομες. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως δεν είναι βάσιμος.

*Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως ο οποίος άπτεται των άρθρων 2.1.2 και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού*

53 Επικουρικώς, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα δεχόταν τη νομιμότητα των άρθρων 2.1.2 και 2.1.3 των κανόνων για θέματα προσωπικού, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε, με τις σκέψεις 46 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αποφάσεις, αφενός, περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας του αναιρεσείοντος και, αφετέρου, περί απολύσεώς του συνάδουν με τους όρους απασχολήσεως και με τους κανόνες για θέματα προσωπικού. Ο προκείμενος λόγος αναιρέσεως αποτελείται από πέντε σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

54 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι η απόφαση περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 2.1.2 των κανόνων για θέματα προσωπικού. Ειδικότερα, κατά τον αναιρεσείοντα, η αρμοδιότητα παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου ανήκει στην εκτελεστική επιτροπή και δεν μπορεί να μεταβιβασθεί στον αντιπρόεδρο της ΕΚΤ.

55 Επ' αυτού η ΕΚΤ προβάλλει ότι όχι μόνον καμία διάταξη δεν απαγορεύει στην εκτελεστική επιτροπή να οργανώσει τον καταμερισμό καθηκόντων μεταξύ των μελών της, αλλά αντιθέτως, ο εσωτερικός κανονισμός της προβλέπει ρητώς τέτοιες εξουσιοδοτήσεις.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

56 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η υπόμνηση ότι, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εκτελεστική επιτροπή, με απόφαση της 16ης Μαρτίου 1999, μετεβίβασε προς τον αντιπρόεδρο της ΕΚΤ την εξουσία λήψεως αποφάσεων περί παρατάσεως της δοκιμαστικής περιόδου των νεοπροσλαμβανομένων υπαλλήλων.

57 Επί του κύρους της εν λόγω εξουσιοδοτήσεως πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 48 έως 54 των προτάσεών του, τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί διαθέτουν εξουσία εσωτερικής οργανώσεως, υπό την έννοια ότι τα συλλογικά τους όργανα δύνανται να μεταβιβάζουν, σε ένα ή περισσότερα μέλη τους, την εξουσία λήψεως ατομικών αποφάσεων που αφορούν τη διαχείριση του προσωπικού σε ζητήματα που απετέλεσαν ήδη αντικείμενο γενικής ρυθμίσεως εκ μέρους του οικείου συλλογικού οργάνου.

58 Συγκεκριμένα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα και οργανισμοί διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την εσωτερική τους οργάνωση σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2003, C-15/00, Επιτροπή κατά ΕΚΤ, Συλλογή 2003, σ. I-7281, σκέψη 67, και προπαρατεθείσα απόφαση Pflugradt κατά ΕΚΤ, σκέψη 43).

59 Ειδικότερα, το Δικαστήριο αποφάνθηκε (βλ., ιδίως, την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1986, 5/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2585, σκέψεις 35 έως 37) ότι η Επιτροπή δύναται να εξουσιοδοτεί τα μέλη της να λαμβάνουν ορισμένες αποφάσεις εξ ονόματός της, χωρίς εντούτοις να θίγεται η αρχή της συλλογικότητας που διέπει τη λειτουργία της. Αυτό το σύστημα εξουσιοδοτήσεως δεν έχει ως αποτέλεσμα να στερεί την Επιτροπή από την αποφασιστική της αρμοδιότητα, καθόσον οι αποφάσεις του μέλους λαμβάνονται εξ ονόματος της Επιτροπής η οποία αναλαμβάνει σχετικώς την πλήρη ευθύνη. Το Δικαστήριο στήριξε την εκτίμηση αυτή ιδίως στην ανάγκη να εξασφαλισθεί η ικανότητα λειτουργίας του αποφασιστικού οργάνου η οποία αντιστοιχεί σε αρχή συμφυή σε κάθε θεσμικό σύστημα.

60 Η εν λόγω νομολογία, η οποία αφορά το εφαρμοζόμενο εντός της Επιτροπής σύστημα εξουσιοδοτήσεως, μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι το επίμαχο σύστημα δεν έχει ως αποτέλεσμα να στερήσει την εκτελεστική επιτροπή από την εξουσία της να θεσπίζει κανόνες δικαίου, οι δε αποφάσεις περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας λαμβάνονται από τον αντιπρόεδρο της ΕΚΤ εξ ονόματος της εκτελεστικής επιτροπής η οποία αναλαμβάνει σχετικώς την πλήρη ευθύνη. Πράγματι, η επίδικη εξουσιοδότηση έχει ως αντικείμενο μόνον ατομικές αποφάσεις σχετικές με την παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας νεοπροσλαμβανομένου υπαλλήλου και δεν αφορά ζητήματα γενικής φύσεως.

61 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο αντιπρόεδρος της ΕΚΤ μπορούσε εγκύρως να λάβει την απόφαση περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας του αναιρεσείοντος.

62 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του δευτέρου σκέλους αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Επί του δευτέρου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Με το δεύτερο σκέλος του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 56 επ. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αξιολόγησε εσφαλμένως τον διφορούμενο χαρακτήρα των κριτηρίων εφαρμογής του άρθρου 2.2 των διατάξεων για θέματα προσωπικού, οι διατάξεις δε αυτές παρέχουν δυνατότητα λήψεως αυθαίρετων μέτρων τα οποία, ως εκ τούτου, δεν συνάδουν με «υπέρτερους κανόνες του κοινοτικού δικαίου». Ειδικότερα, το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας, διατηρούνται αμφιβολίες ως προς τις ικανότητες του υπαλλήλου δεν αποτελεί «εξαιρετική περίπτωση» κατά την έννοια του ως άνω άρθρου 2.1.2. Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο δεν δέχτηκε ότι η εν λόγω διάταξη αντιβαίνει προς το άρθρο 9, στοιχείο α', δεύτερη περίοδος, των όρων απασχολήσεως, διότι είναι ακατάλληλη να καθορίσει λεπτομέρειες εφαρμογής των όρων αυτών.

64 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι το επιχείρημα δεν είναι βάσιμο, δεδομένου ότι η ύπαρξη διακριτικής ευχέρειας δεν μπορεί να οδηγεί αυτομάτως στη λήψη αυθαίρετων αποφάσεων.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

65 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η παρατήρηση ότι η χρήση του όρου «εξαιρετική περίπτωση» στο άρθρο 2.1.2 των κανόνων για θέματα προσωπικού απηχεί τη βούληση της οικείας αρχής, ήτοι της εκτελεστικής επιτροπής, να διαφυλάξει υπέρ εαυτής εξουσία εκτιμήσεως ώστε να κρίνει, ανάλογα με τα πραγματικά περιστατικά της συγκεκριμένης περιπτώσεως και τις περιστάσεις που τη χαρακτηρίζουν ατομικώς, πότε είναι επιθυμητή η παράταση της δοκιμαστικής περιόδου νεοπροσληφθέντος υπαλλήλου.

66 Εξάλλου και όπως ορθώς τονίζει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 57 των προτάσεών του, οι αποφάσεις οι οποίες λαμβάνονται σε αυτή τη βάση, υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο. Εκτός αυτού, η δυνατότητα παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας δεν μπορεί, a priori, να θεωρηθεί ως δυσμενής για τον ενδιαφερόμενο, καθόσον παρέχει τη δυνατότητα συνεκτιμήσεως στοιχείων τα οποία θα συνέτειναν στη βελτίωση της εργασίας του, προς το συμφέρον αμφοτέρων των ενδιαφερομένων μερών και, εξ αυτού του λόγου, στην παγίωση της σχέσεως εργασίας.

67 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η απόφαση περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας του αναιρεσείοντος είναι νόμιμη.

68 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Επί του τρίτου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με το τρίτο σκέλος του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου ότι η ύπαρξη αμφιβολιών ως προς την επαγγελματική ικανότητα μπορεί να συνιστά «εξαιρετική περίπτωση» κατά την έννοια του άρθρου 2.1.2 των κανόνων για θέματα προσωπικού.

70 Η ΕΚΤ ισχυρίζεται ότι η έκφραση «εξαιρετική περίπτωση», η οποία απαντά στο άρθρο 2.1.2 των κανόνων για θέματα προσωπικού, δεν έχει την έννοια ότι το θεσμικό όργανο απαλλάσσεται της υποχρεώσεως να αιτιολογεί τις σχετικές αποφάσεις του. Το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι η εν λόγω έκφραση απαιτεί τη συνδρομή αντικειμενικών προϋποθέσεων, έθεσε ένα κριτήριο το οποίο εμποδίζει τη λήψη αυθαίρετων αποφάσεων.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

71 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως τονίστηκε στη σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως, η ΕΚΤ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τη διαχείριση του προσωπικού της ώστε να είναι σε θέση να εκπληρώσει την αποστολή γενικού συμφέροντος που της έχει ανατεθεί.

72 Κατά συνέπεια, το κοινοτικό θεσμικό ή οργανισμός πρέπει να βεβαιωθεί, ιδίως κατά την περίοδο δοκιμαστικής υπηρεσίας του ενδιαφερομένου, ότι αυτός πληροί όλες τις ατομικές και επαγγελματικές προϋποθέσεις για να καταλάβει τη θέση για την οποία προσλήφθηκε και να ασκεί τα σχετικά καθήκοντα. Σε αυτό το πλαίσιο, παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας μπορεί να αποτελέσει πρόσφορο μέτρο προς επίτευξη του σκοπού αυτού.

73 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν έσφαλε κρίνοντας ότι η ύπαρξη αμφιβολιών ως προς την καταλληλότητα νεοπροσληφθέντος υπαλλήλου μπορεί να συνιστά «εξαιρετική περίπτωση», κατά την έννοια του άρθρου 2.1.2 των κανόνων για θέματα προσωπικού, δικαιολογούσα παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας του.

74 Επομένως, το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Με το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου ότι η δοκιμαστική περίοδος του παρατάθηκε λόγω

αμφιβολιών ως προς την επαγγελματική του καταλληλότητα. Συναφώς, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, παραβαίνοντας τους κανόνες περί του βάρους αποδείξεως και μη λαμβάνοντας υπόψη τις δηλώσεις της ΕΚΤ ότι η παράταση της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας οφείλεται σε δική της αμέλεια, καθόσον δεν προέβλεψε αντιπροσωπευτικότερη περίοδο δραστηριότητας εκτός των θερινών διακοπών.

76 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι αυτό το σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον βάλλει κατά της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η απόφαση περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας του αναιρεσείοντος στηρίζεται σε αμφιβολίες ως προς την καταλληλότητά του να ασκεί τα καθήκοντά του. Η ΕΚΤ προβάλλει, ιδίως, ότι η παράταση της δοκιμαστικής περιόδου είχε σκοπό να παράσχει στον αναιρεσείοντα τη δυνατότητα περαιτέρω προσαρμογής στις συνθήκες εργασίας και εξοικειώσεως με τις απαιτήσεις της υπηρεσίας στην ΕΚΤ.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με αυτό το σκέλος του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων επιδιώκει, κατ' ουσίαν, να αντικρούσει σειρά πραγματικών εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου.

78 Πρέπει να τονισθεί ότι, όπως ορθώς υπενθυμίζει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 67 και 68 των προτάσεών του, κατά πάγια νομολογία (βλ., επί παραδείγματι, την απόφαση της 8ης Μαΐου 2003, C-122/01 P, T. Port κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-4261, σκέψη 27), το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να διαπιστώνει πραγματικά περιστατικά ούτε, κατ' αρχήν, να εξετάζει τις αποδείξεις που δέχθηκε το Πρωτοδικείο προς στήριξη των περιστατικών αυτών. Αφ' ης στιγμής οι αποδείξεις

αυτές αποκτήθηκαν νομοτύπως και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι εφαρμοστέοι δικονομικοί κανόνες επί της διεξαγωγής των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του προσκομίσθηκαν. Κατά συνέπεια, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εξαιρέσει της περιπτώσεως παραμορφώσεως των στοιχείων αυτών.

79 Συναφώς, όπως διευκρίνισε δε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 69 των προτάσεών του, εφόσον ο αναιρεσείων δεν κατέδειξε, ούτε υποστήριξε σοβαρώς ότι το Πρωτοδικείο παρεμόρφωσε τα ενώπιόν του πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, η εκτίμησή του ως προς τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για την επιμόρφωση των νεοπροσληφθέντων υπαλλήλων αποτελεί εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

Επί του πέμπτου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Με το πέμπτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι, αντιθέτως προς τα κριθέντα από το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 70 έως 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν του δόθηκε η δυνατότητα να συμπληρώσει τη δοκιμαστική περίοδο του υπό κανονικές συνθήκες.

82 Η ΕΚΤ διατείνεται ότι το σκέλος αυτό είναι επίσης απαράδεκτο, δεδομένου ότι βάλλει κατά της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η δοκιμαστική περίοδος του αναιρεσείοντος διεξήχθη υπό κανονικές συνθήκες.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

83 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, με τον ισχυρισμό του, ο αναιρεσείων αμφισβητεί διαπίστωση του Πρωτοδικείου επί των πραγματικών περιστατικών.

84 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι «τίποτε δεν επιτρέπει [...] να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν δόθηκε στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να συμπληρώσει τη δοκιμαστική του περίοδο υπό κανονικές συνθήκες».

85 Υπό τις συνθήκες αυτές και υπό το πρίσμα των εκτεθέντων με τη σκέψη 78, δεδομένου δε ότι ο αναιρεσείων δεν προέβαλε αιτίαση περί παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών και στοιχείων, το πέμπτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

*Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως που αφορά τα δικαστικά έξοδα*

Επιχειρήματα των διαδίκων

86 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, στις σκέψεις 99 έως 103, είναι νομικώς εσφαλμένη, καθόσον του καταλογίζει μέρος των δικαστικών

εξόδων στις υποθέσεις Τ-27/01 και Τ-69/01. Ο αναιρεσείων διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του, αποφαινόμενο ότι οι προμνημονευθείσες προσφυγές ασκήθηκαν χωρίς αποχρώντα λόγο. Όσον αφορά την υπόθεση Τ-56/01, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι προηγήθηκε της προσφυγής του πταισματική συμπεριφορά της ΕΚΤ.

87 Η ΕΚΤ διατείνεται ότι ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο σύνολό του, δυνάμει του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

88 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, δυνάμει του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, «αναίρεση δεν χωρεί αποκλειστικά για τον καταλογισμό και το ύψος της δικαστικής δαπάνης». Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, εφόσον όλοι οι άλλοι λόγοι μιας αιτήσεως αναιρέσεως απορρίφθηκαν, το αίτημα σχετικά με παρανομία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου περί της δικαστικής δαπάνης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως (βλ. τις αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2001, C-302/99 P και C-308/99 P, Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1, Συλλογή 2001, σ. I-5603, σκέψη 31, καθώς και της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-57/00 P και C-61/00 P, Freistaat Sachsen κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-9975, σκέψη 124).

89 Κατά συνέπεια, εφόσον όλοι οι λοιποί λόγοι της αναιρέσεως, την οποίαν άσκησε ο αναιρεσείων, πρέπει να απορριφθούν, ο τελευταίος λόγος, στρεφόμενος κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου ως προς την κατανομή των δικαστικών εξόδων, πρέπει να κριθεί απαράδεκτος.

90 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

91 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του αυτού κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 70 του κανονισμού αυτού, τα έξοδα, στα οποία υποβάλλονται τα κοινοτικά όργανα κατά τις προσφυγές υπαλλήλων τους, δεν αποδίδονται. Ωστόσο, βάσει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί της αναιρέσεως που ασκήθηκε από μόνιμο ή μη μόνιμο υπάλληλο θεσμικού οργάνου κατά του οργάνου αυτού. Δεδομένου ότι η ΕΚΤ ζήτησε να καταδικαστεί ο αναιρεσείων και ο τελευταίος ηττήθηκε, πρέπει, επομένως, αυτός να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει τον C. S. Tralli στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)